



ЦЪРКОВЕН ВЕСТНИК

ИЗЛИЗА ОТ 1900 ГОДИНА



ИЗДАНИЕ НА БЪЛГАРСКАТА ПРАВОСЛАВНА ЦЪРКВА ЗА РЕЛИГИОЗНА И ЦЪРКОВНО-ОБЩЕСТВЕНА ПРОСВЕТА

ГОДИНА СХХ, БРОЙ 16

СОФИЯ, 1-15 СЕПТЕМВРИ 2011 г.

ЦЕНА 0,70 лв.

e-mail: sinizdat@gmail.com

Официален сайт на Св. Синод на БПЦ – www.bg-patriarshia.bg

БОГОСЛОВИЕ

Д-р Жан-Клод Ларше



Християнският живот е лечение

Стр. 1-4

И РЕЧЕ СТАРЕЦЪТ

Спомени за старци
Макария

Стр. 6

АКАДЕМИЧЕН ФОРУМ

„Византия без граници“
или Памет и послания на
Византия

стр. 2

НАЧАЛО НА ЦЪРКОВНАТА ГОДИНА



„Господи, запази в мир всички православни християни и православния български народ по молитвите на Пресвета Богородица и ни спаси“

ЧУДОТВОРНА ИКОНА

„Черната“
Пресвета
Богородица –
Несебърска



Стр. 1-8

АМВОН

† Свещеник митрополит
Йоанкий

Към абитуриентите
семинарците – бунуцьк '11

Стр. 3

ЦЪРКОВЕН КАЛЕНДАР

Първият ден на индукта
(1 септември)

Стр. 6

БОГОСЛОВИЕ

– Господи Ларше, как станахте до
решението да посетите живота си и из-
следователските си търсения на темата
за божества и съкровенища?

– Още в самото начало на досега ми с-
творенията на светите Отци бях потрес-
ен от факта, че в светочестното учение
днешното на човека с нешо конституи-
тивно за нашето спасение. Докато за-
падното християнство има концепция за
спасението, основана изключително на
юридически същания. Винакда, че тези
юридически разбирания не говорят ни-
що за съвременния човек. А съвремен-
ният човек търси нещю, което да го об-
лекчи. Защото той е много, много болел...
– В съвременното православие бого-
словие има много разработки, посетили
на твоя тематика. Полага се на трудово про-
дължило на западни философи и теолози ка-
то К. С. Лус.

– В разбирането на западното хри-
стианство за спасението няма отворене.
Вероятно то е говорело нещю на рим-
лянина от първите векове, но съвре-
мният човек, чувствайки своето божес-
но състояние, не открива в него отво-
рени на въпросите си, с които да му се
помогне в той насока своя интерес към
чужди религии. Към екстремални мю-
слимски като будизъм, индуизъм, или
религии славянското и различни секти
само и само да открие здраве за себе си.
А съкственатавалните отговори на неговите
проблеми са в трудовете на свети-

Християнският живот е лечение

Разговор с д-р Жан-Клод ЛАРШЕ

те Отци. И моята главна мотивация бе
да направя пълно изследване вързу та-
зи материя и с подробен изключки по св.
Отци да синтезирам по темата.
За това и направих голява книга по
този въпрос, като първоначално забеля-
зах, че божествите се делят на божести те-
лесни, ментални (психически) и духов-
ни; и съответно винакда три книги. Но
тогава написах също и за страдания и
неговото значение за съвременния човек.
Има много актуални въпроси, които са
свързани именно с този проблем. Нап-
ример, много хора не разбират защо
страдаат и се отричат от Бога само за-
щото не намират отговор на въпросите
си или просто не достатъчно задълбо-
чават. А след това идва книгата ми с из-
следването за смъртта, в която подобно
се проследява какво се случва с душа-
та и тялото след смъртта, тъй като има
най-различни погрешни теории свър-
ани с това.

– Нека се стреп по-специално на изоб-
давателствата си за божествите. Как ги де-
финирате?

– За темата за божествите съм посве-
тил няколко книги. Първата от тях – „Бо-
гословие на божествата“, вече я има и на

български език. В нея се говори за бо-
жествите на тялото, докато във втората –
за менталните (психически; mental –
англ.) божества, а в третата книга – за ду-
ховните (spiritual). Тези книги се основа-
ват изцяло на светочестното учение,
като в тях се прави анализ на написаното
от св. Отци за божества. А светите Отци
както шело говорят много за божества.
Защото за православното християнство
термината на човека е от особена важ-
ност.

Проблематиката на божества бе за
мен моят първоначален интерес. Знапо-
то има пряка връзка между термината
на божествите и спасението. Самото съ-
ществуване на човекато спасение с вид
лечение. За дори и стигматологичното
значение на Името на Бога – Jesus, Jeshua
– означава „Бог ни веш спасение“.

– Кака е разликата между ментал-
ни (психически) и духовни божества?

– Знам от Свещ. Писание, че Сам
Христос е изцяловал множеството хора от
най-различни божества.

На стр. 4



Чудотворните икони
на България

„Черната“ Пресвета Богородица – Несебърска

Първата светлина на единствен-
ния функциониращ храм в гр. Не-
себър „Успение Богородично“ е чудотвор-
ната икона, наречена „Черната Пресвета
Богородица“ поради тъмните цветове
на рисунка. Иконата е в стил „Пресвета
Богородица – Одигитрия“ (поосвобавя
Христос). Изумителен е не само изключи-
телно прецизният византийски рисунък
на иконата, но и животът и погледът и при-
луката на изражението на Пресветата
Маика с всички познати и доближаващи
се до реалния и лик изражения.

Произходът на т. нар. „черни“ изоб-
ражения на Пресвета Богородица се крие
в първите векове на християнството, ка-
то за техен първоначален автор се счита
първият иконописец – св. апостол Лука.
Църковното предание говори, че едва от
тях в живописната палитра на Ивер-
ския манастир в Атон – чудотворната
Иверска икона „Пресвета Богородица –
Портантика (Вратарница)“, а приликата на
Несебърската „черна“ икона с нея е оче-
видна.

За отбелязване е, че Иверската ико-
на на Божията Маика е свързана с
българския народ по друг повод – тя е
извадена и на Самарското знаме, което
днес се пази във Военно-историческия му-
зей в София.

На стр. 8

ЦЪРКОВЕН КАЛЕНДАР

1 септември

Ирече старецът...

Първият ген на сингита - начало на Църковната нова година

Светата Църква установила обичай да празнува началото на индиктиона на индиктиона в септември. Това било установено преди, тъй като било установено, когато в Иудей и в цялата вселена се празнувало новолунието, наред с Господ Исус Христос дошъл в Назарет, където и бил възпитан. Това станало в събота, а в този ден иудейците имали обичай да се събират в синагогата и да се прекарват времето си в четене на пророческите книги.

Господ никога обичал Саул, защото влязъл в синагогата и станал сред учителите. Поддал Му книгата на пророк Исая; и Той, отворил книгата, намерил местото, където било написано: „Духът на Господ е върху Мене, защото Господ Ме возмал да благовестя на бедни; прати Ме да изведял мъж сълзеници по сърце, да проповядвам на пленени освобождение, на слепи - прозрение, да пратя на свобода измъчените, да проповядвам благоприятната Господня година“ (Ис. 61). И като авторизирал книгата и я дал на слушата, Той започнал да говори, че пророческото пророчество се е изпълнило върху Него, че е вистинският Месия, прати от Бога Отца за спасението на всички и обновлението на живота

Отпуне на 1 Велески сбор

им. И всички Му засведетелствали това, и се удивили, защото Той казал: „Благовриятна Господня дума, която излиза от устата Му“ (Лука. 4:22).

Приванък на новолунието бил установен от свети отци на Първия Велески сбор в Никей. Това станало по времето, когато цар Константин Велики със свои последици Максений, проклетият, създал съветната на благочестието, изнервил идоолските празненства, особено Христията върна от тежките гонения и установил свои индиктиони. Тогава светите отци установили да се празнува новолунието, като почват на християнска свобода, за възмилание на Христовото посещение в иудейската синагога в този ден на славата.

Той започнал да говори, че пророческото пророчество се е изпълнило върху Него, че е вистинският Месия, прати от Бога Отца за спасението на всички и обновлението на живота

празнуване година на се празник на. Това всеще се празник на. Но Ветия Завет, а на новото благодат. Защото в този ден Сам Законодател светът от неба и носил в Себе Си Духа на Отца, явил Себе Си на света и извергал Божия закон не с прет, но със Своа Божествен свик и преслади уста, и на камени скрижали, а върху плътски скрижали на сърцето“. Създайки Своята Църква, който преобработи вето-ловната Славия, Той пристелал в Бога жертва не без кръв, именно Самия Себе Си. Сам Великий Христовосенен, преливан в домашни скръди, оствивший ни от грехете си със Своа кръв, пролята за нас, ни направил свет цар, по думите на свети Кирил Александрийски: „Богородица храм с вят, а този храм ствие“.

Принявайки благода-решието на Господа за всички, които влязат в Църквата на „благоприятната Господня година“, получили от Него много неизказани блага, да поборим и си мислим, че в Благородице угодни. Ние празнуваме не установен от римските цар индиктион, а узаконили от Невеселия Цар на славата „Христос“.

Иосиф ДИМИТРИЙ РОСТОВСКИ

Спомени за старциа Макария

не биде в опасност. Така и Атмина.

След завръщането ми в Атмина отпущо в манастира, усещам да благодаря на майката. Тя обаче започва да плаче и ми казва, че не ще забравя операцията. Но ме успокоя, казва, че ще се помози, за да може доколкото е възможно, интервенцията да бъде безболезнена. С връщането ми вкъщи се свихан от майката силна болка, която ме отбегне в Болница „Евангелистес“ (Благочестието).

Нещатна се развика майка, както аз предвидя старциата. Моят проблем се оказа найчесто на девет камбас в десния ми бърбек. За шестте обаче, по молитвения на майка Макария те бяха стрпани и избреници, без да е необходимо хирургическа намеса. Старциата ми казва: „Сеза, като се промисли, в десния бърбек нямаш дружи камбас. Страхувам се обаче, че ще се повият в левия. Та, чееро мого, ти имах цял пясничък в бебе Си. Не пишеш достатъчно Богу, защото имах лоша операция“.

Така чрез съществуването и молитвения на старциата аз преминах през тази мъжност.

Веднък една снога посети старциата Макария и ѝ каза, че често Викала Светлостия и много други Видения. Старциата ѝ каза, че не трябва да се събеседва с пророчката в човека душа. Та тя ми каза, че предпазвателите Видения, които опознала Викала, не са нието от Бога, нито от лукавия. Били просто дивления на нещата фантазия.

Спомням си, че се срещна Мария гродненска в манастира през 28 септември. По това време мис се притеснявах за майка Макария, че има сериозни здравословни проблеми: тя имаше повихана захар, анемия, а в последствие оиди и стрипна, непонятна за нас болест.

Един ден обаче, старциата ми донесе, има значително релефно образувание в корема с размер на голяма монета. Тя взе ръката ми и ѝ сложи върху корема си, за да почувства големината му. Обясни ми, че дълго се е мисляла на Бога да ѝ шипрати майка болест, защото Бог е милостив, а аз съм славословаща силна.

Аз и старца Мария, която също разбра за съществуването на майката, плахемме и казахме, че имаме нукура от неа и че не можем без нея да си представим живота.

Старциата каза ми успокоя, че няма да научите мозаи сивет преждервенето. Тя знаеше, че ще си отпущне на 88-годишната Видения. Години по-късно тя се оказа праба - отнимо и за поседно.

Един друг път през отпущно, когато посетих манастира и срещнах старциата, ѝ казах, че имаме много зима в манастира. Днес само убожне дъбе. Така съвта обща, без да се наруши ни най-малко покойт ѝ, ми отбвряна: „Черо, не се бои. И си създайна Божия са. Камо се помозиш и те се успокояват“.

Този разговор е събеседването, как старциата истина е преждервенето, че моят молитвения се случават чудесата. Но най-важното обаче бе, че тя не само аз довършете, но и аз забравих.

„Стефана ЗАБАТАКИ-БАБАНИ
Ис. „Старциа Макария - найчестия не
лювта душа“

АКТУАЛНО

Пратят се активни постъпки за узаконяване на педофилцията

На 17 август в Балтимор, щата Мериленд, се е провала профедофилска конференция, домани на която е била организацията B4U-АСТ и на която са представили своите позиции повече от петдесет участници - сред тях няколко открити педофили (или „гощи, изпитващи чувствено привличане към непълнолетни“, както дефинират те) придружени да ги карантират същи и редица ученици, психолози, сексолози, юристи и други експерти.

На тази конференция е бил открито поставен въпросът за дефиницията да се издават от списъка с психически заболявания, включен в официално издание на Американската психиатрична асоциация „Диагностичен и статистически ръчник за душевни разстройства“. При откриването и световноизвестният сексолог д-р Фред Бюргин от Дюн Колеман Юниверсити се обярнал към участниците с думите: „Имам желанието да подмогна максимално B4U-АСТ в постигането на техните цели“.

Толерантно отношение към педофилската практика, Европа съвсем не е чужда на това общество. Тя го постига със своята безумна дипломатичност, свидетелство за което е Лисабонският договор от 2009 г. В този договор, както във всички предишни европейски договори, е налице специален член, посочващ правото на абсолютна свобода в избора на лична сексуална ориентация. В него има обаче и една нагласа изнебавяема, но неударима разлика: във всички предишни договори към съответния член е добавено изричното уточнение, че „педофилцията“ не се явява вид сексуална ориентация, а в Лисабонския договор това немаловажно уточнение е пропуснато. Така този договор наред с всички други договори на педофилната, на практика и изважда от списъка на незаконните практики, чрез които и стваря опасност широко разпространените модели на свещен живот.

В подобен тип поборни и гонимости, гонимостта опомисля амбиции още от 1973 г., когато се е висе исканото опомискулизъм да бъде изваден от официалния списък на психическите разстройства. Само няколко години след това на стран-

нен начин се стоплика и извадена 2/3 от изписаните материали и изследвания за рисковете и вредите от хомосексуалния начин на живот. А днешните резултати вследствие на това-вашата активна кампания са повече от тревожни - последиците от тези списъци на практика в е самият факт на профедофилска конференция.

Самите тези, обединени в тази проведена профедофилска конференция, лъжат на зло. Ето, преведете сами, от обсъжданата на конференцията тематика, степента на поосветелност над морала и личностните разстояния на човека. Педофилите са „непредпазливо заклемвявани и демонизирани“ от обществото, „Ние не бива да възприемам и организираме сексуалните стремежи на нашите деца“. Нашето общество трябва да даде максимален простор на индивидуалната свобода - имаме крайно моралистично общество, което е несъвместимо с принципите на свободата. В официалния списък на душевните разстройства трябва „да се обясни връщане пред всичко на педофилите и да се дава централно място на социалния контекст и нуждата децата да бъдат защитавани“.

Нека спрем и изброяването дотук, защото изгустата в горните редове (и това са само малка част от всички подобни тематика) не приляга особено на нашето издание, чрез което това събитие получава гласност, но ние като християни не бива да е мълчим, илюдно да се отставим да ни налагат мълчанието, защото ние не сме в краен доксопатризма и морализъм, защото нима мисля за мълчание, когато в света така шедро се укриват горите за Сатаната.

И нека не спираме да отправяме молитви към Бога да укрепи нашата вяра, добротата и бдителността и да ни защитават от неударимите набежи на зло и неговите приносители. Защото казано е: „Горко на ония, които азото наричат добро, и добротото - (Ис. 52:21) считат за светлина, и светлината - за тъмнина, защото те не видят, защото не са видели“ - за горчивост“ (Мл. 5:20).

Ангела ПЕТРОВА
По материал от Интернет



Гробницата на св. ап. Филип в църквата



„Сирийската улица“ в Лаводица



Ченица с кръст в Лаводица

Поклонническо пътуване до Апокалипсиса и седемте църкви на Апokalipsisа

Продължение от бр. 15

И така – християнска история на Иеранол се окажа поставена на даден план. А се добре да се знае, че тук е било едно от главните поклоннически места за християните в Мала Азия – заради гробницата на св. ап. Филип. От житието му научаваме, че след като благовестувал, припознал Сирия, този достигаща Анталия, а след това се насочил към Фригия. По пътя си срещнал най-напред св. ап. Вартоломей, а след това и св. ап. Иван Богослов. И всъщност се обединили силите вестители в Иеранол, чиито жители се отличавали с особена ревност към идолопоклонството. Но усърдната проповед на апостолите, издължена от музедонците при молитви, довела до обратна роля на мнозина: също и до одобряването на останалите сициници, които увеличили почита на св. ап. Филип, като го разпънали на кръст с главата надолу (в 90 г. Р.Хр.). Погребан в са хълм на града, където през В. била издигната красива осмоъгълна църква – Мартирума с цед колони, допълнителни поместения. Стали не криемче към нейните останки но една от иеранолските улици, поставена с дребни каменни плочи – под тях върхеше дълбок водопроводен канал – свидетелство за доброта илюстрирана мисъл на древните.

Започна изкачване, прехвърляхме едно село дъре над което (според традицията) някога се е премръщил „мъстит на св. ап. Филип“, следи който следеше съблягане. То ни изведе до цетла – църквата-кръстица. Първата „агларна“ за усещания ни беше краковата панорама „недална към Иеранол“, а след това наклоните и в храма. Най-запазената част от него бика осем масинни арки, които очертаваха коридор, обикаляни в кръг налян (центр. част). И тук на кракълите камъни имаше хрзми – до ни няколко варианта. Поклониме се, изляхме тропари на апостолта и в спускане обогатно, защото имаше още доста да обождаме, а времето немуримо бързаше.

Преди да „отпътуваме“ от Иеранол, мислех, че се уместно да спомома и на двама св. отци, просрвни като епископи в него: Парвент и св. Пантй Иеранолски – ученик на св. ап. Иван Богослов и сподвижник на св. Поликарп Смирненски – този апостолски мъж запечатал свидетелството си за истинства с мъченичество към 150 г. Р.Хр.; вторият – доживял малко след него (+ 167 г.) – е поклонническият св. Аврелий Иеранолски. В житието му, между другото се разказва и как накарал един демон да пренесе огромен камък от Рим в Иеранол. А си. Варнава (Белаяв) – също, че този камък (с сигнатура на св. Аврелий) е бил открит при разкопки през 1883 г. За създаване накой не го поклава на туристите (може би и музеевци). Но кой реставрират театър!

Слупието се спускаше вна запад, когато се отпращаме към Лаводица – тя отгостя само на няколко километра по-надолу в изгнания. Макар да беше очевидно, че разкопките първост – глътна първа – но в слатото време обектът принаме посетители, при това добре



Хрзми от гробницата на св. ап. Филип

мер: Пр. 37. Не трябва да се премеат правинци ларове, ирирани от издени или от еретици, които да се разпнува насадно с тях“; Пр. 44: „Жена не трябва да вляза в отбрана“; Пр. 53: „Християни, които отиват на сватби, не трябва да свалят пиян да танцува“; ехрмодат да вечерят и обогат, пазейки християнско правиче“; и т.н.

Лаводица също е място, където са просрвни немалко сметни – разлитаята църковния календар, срещаме имената на Трфим и Фал, преветрир Лаводицкии (+ 163П), свещеннослужител Агросем – също преветрир (+ 131В), мъчениците Артемид и Диана (+ 111Х). Молитвите им да забават!

Като че в нови силни дообихаме сравнително обширната територия на града, независимо че краката ни бика подобити от издолженото колелце, а обара кръстото го пропуснаме. Като последен дар от богата на изчелания ден беше залъганото слънце, което, знаейки, също се оказва „залина“ (Пс. 103:19), вече се прибираше в „жилците“ си (Пс. 18:5) над планините.

Нека обаче да не пропуснем да отбележим, че освен в Откровението на св. Ион, „Лаводицката църква“ се споменава в Псалме и в Посланието на св. ап. Павел до Колосиян (каж. Деян. 4:16), които порчува то да се прочете и на християните в Лаводица. И това не е било трудно да се изпълни, понеже, както се оказва, Колоса отнаше съвсем недалеч (на 10-15 км). С нея продължи нашето пътешествие на следващия ден – 2.XII. Трива да признае, че тя съвсем не влизаше в първоначалния ни план. Но, слава Богу, захват да вперим от мена съгитък, да се отбегнем до там, още повече че наблизно трибваше да е и Хони – място свързано с едно велико дело на св. архангел Михаил, опознато също с църковно признание. Който желал по-подробно да прочете, може да потърси под датата 61Х. Житието (на св. Димитрий Ростовски) – а само ще припомним, че чудесната намеса на свята Архангел спазва посещения на него в Хони от онгта на сициани да умишожат църквата, а също и приключваща в нея св. Архим.

Табелите, обозначавали исторически забележителности, ни отведоха до голям, но немного мъесто хълм.

Там беше поставена доста обща схема на дривната Колоса. Нищо повече. Колкото и да е невяротно, но този дривен град все още изобщо не беше разкопан. Дале година част от полярността на хълма все още се разораваше за земеделски нужди. А иначе навсякъде беше пълно с отломки от тухли и глинени съдове, свидетелстващи за „погребани“ под пръстта град. Табелата съобщаваше и, че наблизно в дривността с имало църква в част на св. архангел Михаил, но без повече подробности. Наблизно не се мъркаше никой, когато да можем да попитаме, така че последният ни шанс беше да продължим по пътя до Хони – съвременното граче „детилод“ в подножето на планините пред нас – и там да търсим информация. Г.Т. се набрлри със заданата да разгледат в местността – едно, че имаше повече онит в таква промяна, второ – знаеше повече сици, и трето – можеше сицинически вид наивно повече би смутил домакински-турици. Кактолет го приел любезно, но му казал, че отгавна тази църква в няма; ама имало едно място, за което „от стари хора“ се знае, че е било там. И му го описа подробно.

Оказа се лесно да намиране, беше до шестото. Голяма поляна, покритва със зелена трева, отрязана с топила. На първа полза – нищо, както да говори, че някога тук е имало храм. Но и тук по земаща имаше множество отломки, а в хрсталистите тук-там се подаваха парчета от колони, отгавни „азиатски“ местата си. В окосни изкоп и копири къи съвърше големи, добре издани каменни блокове. Но най-забележителното беше това, че макар цялата долина изобилно да представлявае ници и градини с най-различни земеделски култури, тук – на местото на храма, никой не беше посмал да „обозие“ и сичи стъпки. Питам се, ако това беше в унас, дали би не намерил никой, да се откаже от това зубано парче земя (или тук и само от усуренер)?

Помозилме си на светия архангелит, благодарни му от старче, че ме доведе да се поклоня на това значаейно място, залавяйки и една свещ по средата на планината – в чест на архангела.

Следва

Ставорфорен кт. Павел ГЪРБОВ

АБОНАМЕНТ 2012

АБОНИРАЙТЕ СЕ ЗА
НАЙ-АВТОРИТЕТНО ЦЪРКОВНО ИЗДАНИЕ!

ТАЛОН ЗА АБОНАМЕНТ
ЗА „ЦЪРКОВЕН ВЕСТИК“

Посочете периода от време,
през който искате да сте абонирани

Име	Фамилия	Презиме	гр./с. ... п. код	Общ.	Обн.	вх. /х.п./п.	№. Гр.	ап.	твт.	Израпортан на адреса на издателството попълнен талон за абонамент с приложен документ за платен абонамент (банково бордуро или пощенски запис);	Моля, изпратете пощенски адрес на адрес!	ЖЕЛАТЕ ДА ПОЛУЧАВАТЕ „ЦЪРКОВЕН ВЕСТИК“;	АКО ИЗПРАЩАТЕ ПАРИТЕ ЗА АБОНАМЕНТ ПО БАНКОВ ВЪЛТ, ОТБЕЛЯЖАВАЙТЕ В ДОКУМЕНТА ЦЕЛТА НА ПЛАЩАНЕТО.



Чудотворните икони на България



От стр. 1

Специфично за Изверската икона е, че чрез нея Пресвета Богородица сама пожелала не да бъде пазена от черните воюващи – т.е. да не бъде пазена като заставане тя начело – над самите манастирски порти. Явно отговаря възниква и традицията именно тази икона да съпътства войните.

Несебарската „Черна Пресвета Богородица“ е нейното копие от византийския храм – XIX век. Само че образът и е значимо по-омекотен от иконитеца и по-благ, в сравнение със строгите очи на Изверската. Била е походна военна икона, като е предмощала войските по време на военните походи. Според местни предания тя е и принадлежала на владетеля на Българския деспот Тодор Комнин и е пленена от цар Иван Асен II в битката при Клокотница (9 март 1230 г.) или пък е спечелена в битката при Русокустро през 1332 г. при победата на цар Иван-Александър, който по-късно и подарява на архиепископа Мессембрий (дн. Несебър), когато излиза храмове в града. Но независимо как попадна на малкия черноморски полуостров, тя оттогава е на особена почит и вковане наравно са се оказали нейните чудеса.

Прославя се като икона-пазител на град Несебър. Чудотворната и сила се отличава по-мощно, която оказва особено на поклонниците хора. Ето каква разказва една стара писарка: „Работил в църквата 16 години и много неща съм видяла през това време. За всичките тези години мога да кажа, че наистина вярно е на много сили. На времето при нея виха много болни хора, предимно с психични проблеми. Затваряха ги в храма и пред иконата на Пресв. Богородица свещениците 40 дни, четяха молитви за тях и ги лекуваха. Отначало по-булните болни ги връщаша от вярата, а като се успокояваха, сменяха от тях буквите. След последната молитва на 40-ия ден отваряха портата на храма и водеха болните да се излекуват в



„Черна“ Пресвета Богородица – Несебарска

Подушман, на който са вързали болящите

морето. Много от тях се излекуваха! С една от излекуваните жени дълги години след това работих... Не само на поклонно болни, а и на телесно страдащи хора е помагала нашата икона. И до днес на 14-и септември август вървящи идват и сят в църквата, направо на земята. И много помага Пресвета Богородица. Напоследък няма много изболения. Хората станали невзрачни. Зли станали, меще, лоши. Божо забравилме, може затова да няма излекувани, както си била Елена“ (Д. Алексиев, Чудотворните шептели, София 2009).

Да, почитта и шпалотворното им кикона през годините не стивали. Но с тях не стивали и почителският интерес на нас. Известни са няколко случая на крабли на иконата, като тя е била връщана след малко или много перлигати отио на местото на своето съхранение. Само че последния път – след поредната кражба през 1994 г., извършена от група несебарски младежи – тя вече не се завърнала! Била така сяко прорада на официално регламентирани път, че и до днес не може да бъде откулена обратно. Последвателите множество нелеги смъртни случаи на младежи от града, над 47 за петнадесет години, провикват местното население да заведат заварката на 1. Годината 2009 г. се оказва годишната на новото християнско малко за града. По молба на несебарското църковно настоятелство и гражданите местните предприемачи братя Димитър поричват изработката на нейно точно копие на грузински иконописци. Точното копие на старата икона е осветено лично от патриарха на Грузия Илия II и е благословено на митрополит Герасим, намесник на Грузинския патриарх, пристига в стариния град на 14 юни (неделя) 2009 г. Само година по-късно, юни 2010 г., до нея пристават и първите са, мощи в Несебър – тези на св. св. Андрей

Прославата и чудесата на иконата не престават – тя продължава да чудотвори в храма, който избрала за свой дом. През м. май т.г. по покана на жители на град Неа Мессембрия град Солун, икона била и тържествено гостувана в Гърция.

Оздравят Богородицата празник Успение на Пресвета Богородица, или Голяма Богородица – 15 август, е официалният празник на град Несебър. Прегодото начало датира от преди 140 години, когато номоностроен централен храм на стария град се посвещава на събитие Успение на Пресвета Богородица. Оттогава и празникът е под особено закрила на Майката на християнския род.

За усъзнаване радостта на предстоящия празник на 14 юни към 16 ч. в храма била посрещнати всички светли от Доростолската старина – големи частички от светите мощи на светиите: св. Кириак и Юстин, св. Марина, св. Пантелеймон, св. Георги Победоносци, св. св. Варвара, св. Харалампий, св. Христо, св. св. Теодосий Велики. Светите мощи са придружавани от монах Емilian. Те са поставени

Успение Богородично – празник на град Несебър

в мюсюлманските, зографични и църквата от силтерски иконописци. Само преди година – юни 2010 – тук била донесени първите мощи за град Несебър – на св. Василий, който ега заедно с Андриан, св. Паула, св. Тероний, св. св. Капа, св. Богородица и пратоджени в обща стълбена мюсюлманската. Така Пресвета Богородица утвърди чрез доблестното сърабботничество на храмовото духовенство да подготви Божия дом за вкуване на мощиците и чувствашите изобилство от дарове на Духа на правдата „благодат да бъде благославен“.

В самото навечерие на храмовия празник Неого Високопроезенствено Успение на митрополит Иоанкинг, придружаван от архим. Калист – протосинхел на Сивинска св. мартинска стая, гд. д-р Захарий Дечеа – ректор на Софийската семинария, ик. Петър Косев – храмов председател, о. Димитър Димитров – храмово фимерий, о. Петър от Поморие, протогонил Лобномар Блатосев, дякон

на града се стелкоа към църквата, на професионални и възпитан съборен глас на молитва към Пресвета Богородица. Св. Св. Лигтургия бе отслужена от Сивинският митрополит



Александър – отслужил при плащаницата на Пресвета Богородица последоването „Надгробен плач на Пресв. Богородица“. След което с чудотворната икона бе извършено тържествено литийно шествие. То премина през целия град на първата по пътя нареден „дуhoven път“, който свързва 11 пърки на града и е маркиран наскоро с бели хартиени ленти.

В празничния ден гостици местни жители е споделили с нас

на града се стелкоа към църквата, на професионални и възпитан съборен глас на молитва към Пресвета Богородица. Св. Св. Лигтургия бе отслужена от Сивинският митрополит помавише богомошните с сней от иконата. За участие в тайнството Евхаристията пристъпило множество миряни – малки и големи, момчакци и тастци, бабачки и рурчачки, и сгрци. – цял събор от единение на всемирното единство. „Ние имаме една истинска духовна опора – това е Пресвета Богородица. Малко или много, не живеем в долната на планета, на изпитанията, на пробванията, на болезните, на прекаряването, на скръбта. Ако нямаме утехата Божия, закрилата на Пресвета Богородица, този живот би бил много мъчен и непродушен. Ето защо нашата радост днес е голъма, защото днес имаме на кого да се надяваме. И ние имаме надежда, надежда на беззададеност. Който не почита Пресвета Богородица, не може да бъде истински и светите мощи. Мощи Благославни както през цялата вечер, така и през цялата ден

подпомогнати, уздесени, ошадившени в този наш неслетен път. Тези, които я почитат, всъщност принасят своята вяра, а не различен молитвен помак. Нейните мощи са много сили, защото тя е най-близко до Божия престол, най-близо и тастци, бабачки и рурчачки, и сгрци. – цял събор от единение на всемирното единство, особено сгрботство, особено сгрботство православната вяра. Благославна са всички, които завет православната вяра, която почита Православната църква. Има много религиозни общности, но силно различна е вярата – а това е православната, която ще овладее и ще спасва през всички векове...“ каза митрополит Иоанкинг.

Накрая, раздължави нафара, владика каза утешителна дума на всеки от голъмото единство. Преславата икона, която издължави почитуваша сила на молитвено слово и пастирска общинственост. Не оставя всички православни иконописци католическо католично съчетие и в бърже, защото оставаша пастирски и умерените овичници от стадо.

Страницата подготви Ангела ХРИСТОВА

Бел. ред. Породи увеличаваната на поенските разходи за 1 брой от 0,45 лв. на 0,55 лв. от м. август 2011 г. цените за абонамент за 2012 г. са променени.

ЗАПОЧНА АБОНИРАНЕТО ЗА 2012 г.

„Църковен вестник“

1 година.....	30,00 лв.
6 месеца.....	15,00 лв.
3 месеца.....	7,50 лв.
ед. цена.....	0,70 лв.

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА
СВ. СИНОД, София – 1000
ул. „Оборище“ № 4
тел. 987-56-11, тел. факс 980-30-16
МОЛ: Танка Христова

Отговорен редактор на броя:
Ангела Христова
Работил не се пречи.

Банкова сметка на Синодално издателство на БПЦ
УниКредит Българска – София, ул. „Алабун“ № 58
IBAN BG97UNCR6601018147018, BIC код: UNCRBGRF

Сметте да се изпращат с поенския списък или по банкова сметка, в който да се изписа точният адрес и поенският код на получателя!

„Църковен вестник“ съдържа светски текстове и изображения и не бива да се използва за библейско учение.